

RESSÒ DE LA PARAULA

En el començament, la Paraula

«Al principi existia el qui és la Paraula.» (Jn 1,1)

Així comença l'Evangelí de sant Joan. Així, d'aquesta forma tan contundent, tan clara, s'inicia el conegut pròleg del quart Evangelí, amb expressions que recorden les primeres frases de la Bíblia, la narració de la creació del món: «Al principi Déu va crear el cel i la terra. La terra era caos i confusió i fosc... I Déu digué...» (Gn 1,1). Per això continua el pròleg de sant Joan: «Per ell tot ha vingut a l'existència... i en ell hi havia la vida» (Jn 1,3).

Com quan ens informen d'un fet tràgic o d'una història molt bella, a la vista de tota la sorprenent aventura humana —des que el primer ésser humà va trepitjar el món fins avui— ens preguntem, «com va començar tot?». Podem respondre: «tot va començar amb una paraula».

Això sí, era una paraula poderosa. Tan poderosa que va ser capaç de canviar el caos i la foscor en harmonia, bellesa i llum (és el cosmos que mai no ens cansarem d'admirar). Però aquesta paraula tan poderosa va arribar a plasmar una criatura, la més bella i perfecta de l'univers, que reflectia el seu creador i s'assemblava a Ell. Tant s'hi assemblava, que també posseïa paraula, poder i llibertat.

Això suposava un risc tremend per al creador, però així ho va voler, perquè estimava profundament la seva criatura.

Si en el principi existia la Paraula, el que havia de fer aquesta criatura des del seu origen era escoltar. És el que volia el Creador: conversar-hi i mantenir-hi una relació de comunió amorosa. Però s'esdevingué el que es temia: la criatura va fer ús del seu poder i la seva llibertat per donar l'esquena al Creador, escoltar-se només

a si mateixa i fer el que volgués, sense lligams, ni compromisos.

A la terra, llavors, es va fer un silenci de mort. Sí que se sentien sons, sorolls, gatzara, amb crits i clams, fins i tot es podien escoltar de tant en tant, paraules, discursos, poesies i músiques maques... Però la Paraula de Vida, aquella que era llum per al món, només podia ser escoltada des de lluny, amb prou feines uns balboteigs, com a missatges intermitents que restaven suspesos en l'aire; com

reflexos o raigs de llum, que de tant en tant es feien més intensos, sense aconseguir il·luminar de nou la foscor de la immensa nit.

Seguien regnant el silenci de mort i la foscor de la nit, perquè la criatura va aprendre un art diabòlic: parlar i parlar sense parar paraules que sonaven bé, fabricar milers i milers d'encisadores llums, però deixant el seu cor al marge, tancat i amagat. La criatura es va instal·lar en la dissimulació i la mentida.

És per això que la Paraula, que no deixava d'estimar la criatura, va fer un suprem gest de proximitat i comunicació: ella mateixa es va fer carn de criatura, es va omplir absolutament del seu món i de la seva història, per tal que pogués recuperar la vida i la llum.

«I la Paraula es va fer carn i va habitar entre nosaltres» (Jn 1,14)

Ara només faltava una cosa. Si volem vida i llum, si volem un nou inici, haurem d'escoltar. Per a nosaltres, el que ens pertoca a nosaltres, tot nou començament passarà per l'escolta.

Escoltar és més difícil que parlar. Però està en joc la nostra salvació i constitueix a més l'única garantia que els nostres discursos no esdevinguin xerrameca.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Cap al progrés integral (I)

El futur depèn de les opcions que es prenen en l'actualitat i, segons quines siguin aquestes, s'està esbossant un futur més clar o més obscur. En aquesta ètica, el futur compta, fins a tal punt, que la llibertat d'acció dels presents ha de tenir en compte els hipotètics beneficis o perjudicis que es puguin causar a les generacions de l'esdevenidor.

Aquesta reflexió té, òbviament, conseqüències en el terreny de la vida social, de la pràctica política, de l'educació i, naturalment també, en el camp de les biotecnologies i del medi ambient. La pau futura depèn de les decisions que prenguem en el present.

En la proposta ètica que defenso, la preocupació pel proïsme és cen-

tral; té prioritat per a aquells homes i dones del present que no gaudeixen de les condicions mínimes de vida digna, però això no nega el valor i la consideració que cal tenir envers els del futur.

La reflexió sobre l'herència que deixarem als nostres fills i néts i als néts dels nostres néts no és irrellevant. Partim de la tesi que el món és

un do rebut immerescudament, una realitat bella i plural que no ens pertany com a espècie, sinó que hem de vetllar i protegir, emprar amb la deguda mesura i, evidentment, cedir-lo en herència als qui, en el futur, naixeran i viuran en ell.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

En el comienzo, la Palabra

«En el principio existía la Palabra.» (Jn 1,1)

A sí comienza el Evangelio de san Juan. Así, de esta forma tan contundente, tan clara, se inicia el conocido prólogo del cuarto Evangelio, con expresiones que recuerdan las primeras frases de la Biblia, la narración de la creación del mundo: «Al principio Dios creó el cielo y la tierra. La tierra era caos y confusión y oscuridad... Y dijo Dios...» (Gn 1,1). Por eso continúa el prólogo de san Juan: «Todo se hizo por ella... y en ella estaba la vida» (Jn 1,3).

Como cuando nos informan de un suceso trágico o de una historia muy bella, a la vista de toda la asombrosa aventura humana —desde que el primer ser humano pisó el mundo hasta hoy— nos preguntamos, «¿cómo empezó todo?». Podemos responder: «todo comenzó con una palabra».

Eso sí, era una palabra poderosa. Tan poderosa que fue capaz de cambiar al caos y la oscuridad en armonía, belleza y luz (es el cosmos que nunca nos cansaremos de admirar). Pero esta palabra tan poderosa llegó a plasmar una criatura, la más bella y perfecta del universo, que reflejaba su creador y se parecía a Él. Tanto se parecía a Él, que también poseía palabra, poder y libertad. Ello suponía un riesgo tremendo para el creador, pero así lo quiso, porque amaba profundamente a su criatura.

Si en el principio existía la Palabra, lo que debía hacer esta criatura desde su origen era escuchar. Es lo que quería el Creador: conversar y mantener una relación de comunión amorosa en ella. Pero ocurrió lo que era de temer: la criatura hizo uso de su poder y su libertad para volver la espalda al Creador, escucharse sólo a sí misma y hacer lo que quisiera, sin ataduras, ni compromisos.

En la tierra, entonces, se hizo un silencio de muerte. Sí que se oían sonidos, ruidos, algarabía, con gritos y lamentos; incluso se podían escuchar de vez en cuando, palabras, discursos, poesías y músicas bellas... Pero la Palabra de Vida, aquella que era luz para el mundo, sólo se podía escuchar de lejos, apenas unos balbuceos, como mensajes intermitentes que quedaban suspendidos en el aire; como reflejos o rayos de luz, que de vez en cuando se hacían más intensos, sin lograr iluminar de nuevo la oscuridad de la inmensa noche.

Seguían reinando el silencio de muerte y la oscuridad de la noche, porque la criatura aprendió un arte diabólico: hablar y hablar palabras bien sonantes sin cesar, fabricar miles y miles de seductoras luces, pero dejando su corazón al margen, cerrado y escondido. La criatura se instaló en el disimulo y la mentira.

Es por eso que la Palabra, que no dejaba de amar la criatura, realizó un supremo gesto de cercanía y comunicación: ella misma se hizo carne de criatura, se llenó absolutamente de su mundo y de su historia, a fin de que pudiese recuperar la vida y la luz.

«Y la Palabra se hizo carne y habitó entre nosotros» (Jn 1,14).

Ahora sólo faltaba una cosa. Si queremos vida y luz, si queremos un nuevo inicio, tendremos que escuchar. Para nosotros, en lo que corresponde a nosotros, todo nuevo comienzo pasará por la escucha.

Escuchar es más difícil que hablar. Pero va en ello nuestra salvación y constituye además la única garantía de que nuestros discursos no se conviertan en palabrería.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Temps de desig i compliment

Aquest ha estat el títol del recés d'Advent convocat per la Delegació per a la Vida Consagrada, dissabte 12 de desembre a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí va predicar, desgranant els conceptes del desig humà, l'anhel del just a l'Antic Testament i l'anhel del cristià; i el compliment del desig en la seva forma històrica, quan Déu «envià el seu Fill, nascut d'una dona». Després del temps de

meditació personal i de l'eucaristia, una part de la vuitantena de

religioses i religiosos presents va quedar-se a dinar al menjador de la seu del bisbat. Havent dinat, el delegat, P. Josep Maria Henríquez, osb, va convidar els religiosos i religioses a viure i treballar en sintonia amb el Pla Pastoral diocesà i es va projectar una futura jornada de convivència a Montserrat, donat que també és lloc de pelegrinatge jubilar en aquest Any Sant de la Misericòrdia.

La Llum de la Pau arriba a Sant Boi de Llobregat

Les diferents unitats de l'Agrupament Escoltes i Guies Sant Ramon Nonat, diverses entitats locals i molts ciutadans van participar diumenge 13 de desembre a l'acte de rebuda de la Llum de la Pau de Betlem a Sant Boi. L'acte l'organitzava la Comissió de la Llum de la Pau, formada per membres de l'AEiG Sant Ramon Nonat i de l'Àmbit d'Espiritualitat de Minyons Escoltes i Guies, amb el suport de l'Ajuntament de Sant Boi de Llobregat. Hi van col·laborar Òmnium Cultural de Sant Boi, diverses corals participants i l'Escola de Música. L'acte s'emmarcava dins de la celebració del 50è aniversari de l'agrupament, que se celebra aquest

curs. Com a primera cosa, es va presentar el projecte de la Llum de la Pau amb un vídeo. A continuació, diversos membres del cau s'acostaven portant diversos tipus de llum: espelmes, llanternes... Mentrestant, una veu en off llegia un text inspirat en el lema d'aquest any, «Connecta la llum»; vinculant-ho amb problemes com la crisi dels refugiats o la pobresa energètica. Després, cada unitat de l'agrupament va pujar a l'escenari a llegir els seus desitjos de pau. A continuació va arribar la flama, portada per la unitat de Truc de l'AEiG Montpau de Pineda, que l'havia anat a buscar de França. Mentrestant, cinc corals d'adults de Sant Boi

—Renaixença, Ressò, Pedres Blanques, BlaiKorus i 13 veus— i el quartet de corda de l'Escola de Música interpretaven *El cant dels ocells*. Després es van dur a terme els parlaments a càrrec dels organitzadors. Per acabar, mentre les corals infantils cantaven nades, la llum s'anava repartint entre la gent que era a la plaça.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Família i pobresa

A partir d'avui les nostres catequesis s'obren, amb la reflexió sobre la vulnerabilitat que té la família, en les condicions de vida que la posen a prova.

Una d'aquestes proves és la pobresa. Pensem en tantes famílies que es troben a la perifèria de les grans ciutats, i també en zones rurals... Quanta misèria, quanta degradació! I a més, per agreujar la situació, en alguns llocs hi arriba també la guerra.

Malgrat tot això, hi ha tantes famílies pobres que miren de portar la vida diària amb dignitat, confiant sovint obertament en la benedicció de Déu. Aquesta lliçó, però,

no pot justificar la nostra indiferència, sinó que més aviat ha de fer augmentar la nostra vergonya pel fet que hi hagi tanta pobresa! És gairebé un miracle que, malgrat la pobresa, la família continuï formant-se, i fins i tot conservi —com pot— la humanitat especial dels seus vincles.

Una nova ètica civil arribarà només quan els responsables de la vida pública reorganitzin el vincle social a partir de la lluita perversa, en forma d'espiral, entre família i pobresa, que ens condueix a l'abisme.

L'economia d'avui s'ha especialitzat sovint en el gaudi del benestar individual, però practica àm-

pliament l'explotació dels llaços familiars. És una contradicció greu, aquesta! L'immens treball de la família no es té en compte en els balanços, naturalment!

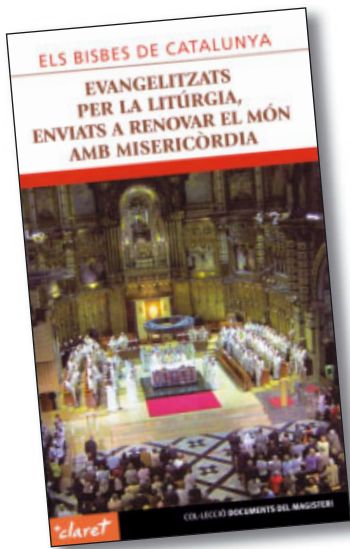
No es tracta només de pa. Parlem de treball, parlem d'instrucció, parlem de salut.

Com a cristians hem de ser sempre més propers a les famílies que es troben enmig de la prova de la pobresa.

L'Església és mare, i no pot oblidar mai aquest drama dels seus fills. I ella també ha de ser pobre, per a ser fecunda i respondre a tanta misèria.

(Dimecres, 3 de juny de 2015.)

Presentació de la Carta Pastoral *Evangelitzats per la litúrgia, enviats a renovar el món amb misericòrdia*

Al migdia del dijous 17 de desembre va tenir lloc, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, l'acte de presentació d'aquest document dels bisbes de Catalunya, organitzat per la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) i l'Ateneu Universitari Sant Pacià i presidit per Mons. Joan-Enric Vives, arquebisbe d'Urgell, secretari de la CET i president de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia.

El Dr. González Padrós, director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, va expressar la seva alegria per l'aparició d'aquest document, commemoratiu del centenari del primer Congrés Litúrgic de Montserrat, celebrat el mes de juliol de l'any 1915. La Carta Pastoral dels bisbes s'adreça «als fidels de les Esglésies dio-

cesanes que peregrinen a Catalunya i a tot el nostre poble» i troba el seu sentit i objectiu en les paraules de la Constitució *Sacrosanctum Concilium* del Vaticà II, quan afirma que «la litúrgia contribueix en un grau màxim a fer que els fidels expressin en llur vida, i manifestin als altres, el misteri de Crist i la naturalesa autèntica de la veritable Església».

El document —va dir el Dr. González Padrós— vol ser memòria i exhortació i vol posar en relleu les riqueses que l'Església té en la seva vida litúrgica i espiritual. Va posar l'accent en el capítol de la Carta dedicat als camins de futur per a la pastoral litúrgica, com són el d'afavorir la participació activa dels fidels i la vivència de la litúrgia com a base de l'espiritualitat del cristià,

així com la necessitat d'una bona formació.

Per part seva, el Dr. Planellas, degà de la Facultat de Teologia, es va fixar en els aspectes teològics del document, en l'estreta relació entre la litúrgia i la vida, la litúrgia i l'evangelització, entre l'Eucaristia, sagrament de l'amor de Déu, i la fraternitat. Segons el Dr. Planellas el document vol adreçar als cristians una paraula de consol i d'esperança, tot valorant la finalitat educadora i catequètica de la litúrgia, i és un regal de Nadal per part dels bisbes.

El Dr. Armand Puig, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, en la seva intervenció va lloar la mesura i concisió de la carta dels bisbes i ha afirmat que la misericòrdia és el nucli central de l'Evangeli de Jesús.

Recés d'Advent per a preveres i diaques

Va tenir lloc el passat 15 de desembre a la residència Mare Ràfols, conduït pel bisbe de Lleida, Salvador Giménez. La seva ponència, amb un marcat contingut espiritual, va centrar-se en l'Any Sant de la Misericòrdia, la carta del papa Francesc *Misericordiae Vultus*, i la relació dels capellans i el jubileu, especialment a través del sagrament del perdó i l'acompanyament als fidels. El bisbe Salvador va acabar convidant els presents a ser «oasis de misericòrdia» per a qualsevol que ens trobi (Cf. *MV* 12). Per acabar la matinal, també va haver un espai d'informacions, entre les quals algunes activitats relatives a la Pastoral Juvenil, com ara la trobada europea de Taizé a València, la Jornada Mundial de la Joventut a Cracòvia o la Trobada Diocesana de Joves del 20 de febrer a Vallirana.

AGENDA

Epifania del Senyor. El proper dimecres, 6 de gener, solemnitat de l'Epifania, el bisbe Agustí presidirà la missa de les 12 h a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat. Aquesta festa, popularment coneguda com el dia de Reis, és molt important litúrgicament, perquè celebrem la manifestació de Crist Jesús a tots els pobles.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Jo 3,7-10 / Sl 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe; sant Odiló, abat de Cluny (†1048); sta. Isabel Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; beata Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; sta. Geneveva Torres i Morales, vg. (rel. angèlica); beat Manuel González Garcia, bisbe; sta. Isabel Anna Bayley Seton, rel.; sta. Zedislava de Lemberg.

5. □ Dimarts [1Jo 3,11-21 / Sl 99 / Jo 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emiliana, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista); beat Dídac Josep de Cadis, prev. caputxí; sant Carles de Sant Andreu,

rel. passionista; beat Carles Houben, prev. passionista.

6. □ Dimecres [Is 60,1-6 / Sl 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor. Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar, i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe; sant Nilamó; santa Macra, vg. i mr.

7. □ Dijous [1Jo 3,22-4,6 / Sl 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prev. dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe; santa Virgínia, mr.; sant Crispí, bisbe; sant Tell, abat; beata Justa d'Oliveira Liudalva, vg. i mr.

8. □ Divendres [1Jo 4,7-10 / Sl 71 / Mc 6,34-44]. Sant Apol·linar,

bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), verge, a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelità); sant Llorenç Justinià, bisbe.

9. □ Dissabte [1Jo 4,11-18 / Sl 71 / Mc 6,45-52]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilíssa, esposos mrs.; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelità); santa Marciana, vg. i mr.; beata Alexis Le Clerc, vg.

10. □ Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (lit. hores: 1a setm.) [Is 42, 1-4.6-7 / Sl 28 / Fets 10,34-38 / Lc 3,15-16.21-22]. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

Diumenge II després de Nadal

COMENTARI

El qui és la Paraula s'ha fet home

Es forts contactes dels jueus amb l'hellenisme van ajudar a descobrir la complementaritat entre el particularisme de Déu elegint Israel com *la seva heretat* i l'universalisme de Déu *Senyor de l'univers*, Creador de tot i de tots.

La 2a part del llibre del Siràcida comença amb un elogi de la saviesa semblant a *Pr 8*. El cap. 24 és com el centre de tot el llibre.

La saviesa es gloria en la reunió del poble de l'Altíssim: ni *saviesa* al marge del poble convocat a la reunió, ni *poble de l'Altíssim* al marge de la *saviesa creada abans del temps*.

La carta als efesios exposa didàcticament la fe cristiana amb l'himne de lloança al Pare d'una extensió i perfecció literària notables. Un únic subjecte gramatical —*el Déu que és Pare de N. S. Jesucrist*— regeix sintàcticament tot l'himne.

El punt de partença és la iniciativa gratuïta de Déu que *ens elegí abans de crear el món i ens destinà a ser fills seus per Jesucrist: perquè fòssim sants, irrepressibles als seus ulls*.

El pròleg de *Jn* és síntesi de tot l'Evangelí.

Ara (v. 15s) l'Església —com Joan— *dóna testimoni i proclama «el qui és la Paraula»* com Aquell qui *ens revela el Déu que ningú no ha vist mai*. Això té fonament històric (v. 6-14) testimoni pel qui *vingué a donar testimoni de la Llum* que, essent el Fill únic del Pare, *es va fer home i plantà el seu Tabernacle enmig nostre*. Per a què? Per fer-nos conèixer la veritat misteriosa de la seva existència en l'eternitat (v. 1-5) com *la Paraula* que era ja *la Vida i la Llum dels homes*.

Jesús de Natzaret de qui se'ns hi narrarà la vida, l'ensenyament i els *senyals* és el mateix Logos i Saviesa eterna de Déu que amb la Glòria de la seva mort i resurrecció ens ha revelat l'amor i la identitat de Déu.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 24,1-4.12-16)

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantarà la meua tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits". M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estíem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.»

▶ Salm responsorial (147)

R. *El qui és la paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, Sió, / canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, / i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-6.15-18)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fòssim sants, irrepressibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 1,1-18) (Versió abreujada)

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat.

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 24,1-2.8-12)

La sabiduria se alaba a sí misma, se gloria en medio de su pueblo, abre la boca en la asamblea del Altísimo y se gloria delante de sus Potestades.

En medio de su pueblo será ensalzada, y admirada en la congregación plena de los santos; recibirá alabanzas de la muchedumbre de los escogidos y será bendita entre los benditos.

El Creador del universo me ordenó, el Creador estableció mi morada: Habita en Jacob, sea Israel tu heredad. Desde el principio, antes de los siglos, me creó, y no cesaré jamás. En la santa morada, en su presencia, ofrecí culto y en Sión me establecí; en la ciudad escogida me hizo descansar, en Jerusalén reside mi poder.

Eché raíces entre un pueblo glorioso, en la porción del Señor, en su heredad, y resido en la congregación plena de los santos.

▶ Salmo responsorial (147)

R. *La Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sió: / que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-6.15-18)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales.

Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya. Por eso yo, que he oído hablar de vuestra fe en el Señor Jesús y de vuestro amor a todos los santos, no ceso de dar gracias por vosotros, recordándoos en mi oración, a fin de que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo. Ilumine los ojos de vuestro corazón, para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 1,1-18) (Versión abreviada)

En el principio ya existía la Palabra, y la Palabra estaba junto a Dios, y la Palabra era Dios. La Palabra en el principio estaba junto a Dios. Por medio de la Palabra se hizo todo, y sin ella no se hizo nada de lo que se ha hecho. En la Palabra había vida, y la vida era la luz de los hombres. La luz brilla en la tiniebla, y la tiniebla no la recibió. La Palabra era la luz verdadera, que alumbraba a todo hombre.

Al mundo vino, y en el mundo estaba; el mundo se hizo por medio de ella, y el mundo no la conoció. Vino a su casa, y los suyos no la recibieron. Pero a cuantos la recibieron, les da poder para ser hijos de Dios, si creen en su nombre. Éstos no han nacido de sangre, ni de amor carnal, ni de amor humano, sino de Dios. Y la Palabra se hizo carne y acampó entre nosotros, y hemos contemplado su gloria: gloria propia del Hijo único del Padre, lleno de gracia y de verdad.